

DE ONBEGRENSDE PASSIE VAN EEN KLEURRIJKE KUNSTENARES:

“IK ben altijd op
zoek naar die
energieke lading”

HAAR KUNSTWERKEN KNALLEN HET NETVLIES OP: DIEP PAARS, VURIG ROOD, KNALORANJE EN FELGEEL, EROMHEEN KIJKEN KAN NIET. PASSIE VOOR KLEUR, ENERGIE EN LEVENSLUST, HET ZIJN BEGRIPPEN DIE PASSEN BIJ HAAR WERK EN HAAR SPRANKELENDE PERSOONLIJKHEID. MARIANNE NAEREBOUT, EEN GEDREVEN KUNSTENARES OVER TROPISCHE INVLOEDEN, GRAVEN IN HAAR ZIEL EN HAAR BOEKEN GERANGSCHIKT OP KLEUR. *Tekst: Astrid Bons*

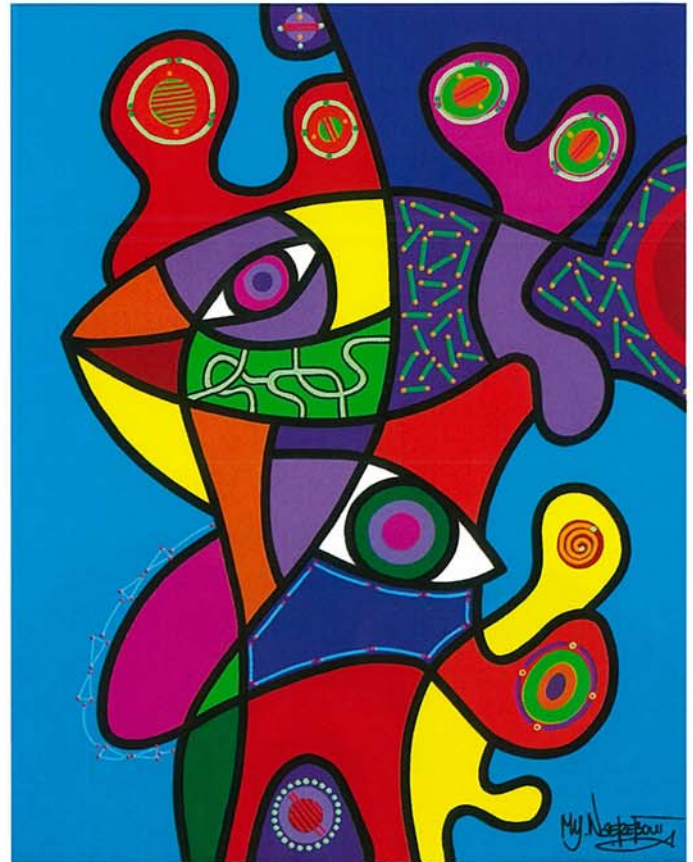

De ene helft van het jaar woont ze in Florida, de andere helft in Nederland. Maar in haar atelier in Breda schijnt altijd de zon. De kleuren stemmen vrolijk, haar woorden zijn opgewekt: "Het voordeel van Nederland is de enorm mooie lichtval. De werking van licht op alles om ons heen, dat fascineert me. Het is natuurlijk makkelijk om te zeggen dat het in Florida aangenamer verblijven is, maar ik zeg altijd: ik woon in mijn eigen vel. Zolang ik me lekker voel, maakt het weinig uit waar ik ben. In Nederland put ik inspiratie uit wat er nog in mijn hoofd zit. Ik heb nog schetsboeken liggen van tien jaar geleden, daarvan heb ik nog niet alles verwerkt. Een van mijn recente projecten is het afmaken van een groot mozaïekbeeld en ik beschilder een doek van 2,20 meter." Haar grote atelier is onderverdeeld in verschillende kleinere ateliers. Beeldhouwwerken, schilderijen, zeeafdrukken, keramiek; de diverse kunstvormen hebben er hun eigen plek. Naerebout kiest uit waar ze zin in heeft om mee te werken en gaat daarmee aan de slag. Dat kan een kunstwerk zijn in opdracht van particulieren of bedrijven, maar daarnaast is ze altijd wel bezig aan haar collectie vrij werk.

"Die gebruik ik voor exposities. Ik maak mijn kunst voor mezelf. Ik vind het niet nodig om het voor een groot publiek te maken. Er verschijnt alleen iets uit mijn handen wat ik zelf zou willen hebben. Dat is voor mij het criteria. Ik volg bij elk werk mijn gevoel en emoties. Soms gaan er best veel uren in een object zitten. Dat is niet erg. Ik vind het waanzinnig als iets af is. Volgens mij vindt elke kunstenaar zijn laatste werk het mooist, omdat dat het laatste is wat hij of zij uit zichzelf haalt."

Alles is onbegrensd

Al vanaf jonge leeftijd is Naerebout bezig met kunst. Vlak na haar geboorte verhuist ze met haar ouders naar Curaçao. Ze groeit op in een tropische omgeving met felle kleuren. Dat komt al van jongs af aan naar voren in haar werken. Ze herinnert zich dat ze als twaalfjarige al volop bezig was met het maken van objecten van klei. "Mijn vader kocht de broden klei per tien pakken tegelijk in, zo'n pak weegt tien kilo per stuk. Dat is best wel professioneel voor een kind van twaalf. Tot mijn zesde heb ik in Curaçao gewoond, daarna ben ik weer verhuisd naar Nederland. Toen ik wat ouder was, stimuleerden mijn ouders me om naar de kunstacademie te gaan, maar daar had ik weinig zin in. Wat ik me nog goed herinner is dat ik het als kind eigenlijk maar raar vond dat mensen mijn werk kunst gingen noemen. Dat wat ik deed was voor mij zo gewoon. Vandaar dat ik me ook afzette tegen die kunstacademie. Ik dacht heel impulsief: dat kan ik toch allemaal al? Ik ben toen naar de Pabo gegaan en heb mijn diploma gehaald. Na de Pabo ben ik alsnog naar de kunstacademie gegaan en ben afgestudeerd in de richting monumentale schilderkunst." Reizen, nieuwe culturen leren kennen en mensen ontmoeten, dat is wat Naerebout het liefst wil als ze haar tweede studie afrond. Ze accepteert een baan als lerares basisonderwijs op de Internationale School in het sultanaat Oman. Naast haar werk daar is ze volop bezig met schilderen. Ze ontmoet internationale kunste-

"Als twaalfjarige vond ik het raar dat mensen mijn werk kunst noemden. Dat wat ik deed was voor mij zo gewoon"

De Naerebout stroming

Nederlanders plaatsen het werk van Marianne Naerebout vaak onder de noemer Cobra, daar is ze het niet helemaal mee eens. "Men meent mij hier in een hokje te moeten plaatsen. De Cobra-stroming, dat een echte Nederlandse uitdrukking. In Amerika kennen ze het woord niet eens. Als ik daar exposeer zien mensen Zuid-Amerikaanse invloeden van Azteken en Maya's in mijn werk. Dat is ook mijn bedoeling." Maar eigenlijk vind ze haar werk binnen geen enkele stroming passen: "Ik noem het altijd de Naerebout-stroming."

naars, filosofeert en maakt vrienden onder de lokale bevolking. Ook organiseert ze er haar eerste exposities. Na drie jaar verhuist ze naar Damascus in Syrië, later woont en werkt ze ook in Albanië en Israël. "In het Midden-Oosten heb ik veel landen bereisd. De geuren en de mooie mensen, het is er prachtig." De werken van Marianne Naerebout dragen dezelfde boodschap: 'Er zijn geen grenzen, niet tussen landen, kleur, gevoel en beleving, alles is onbegrensd geworden.'

De kunstenaar zit goed in haar vel en haar kunstwerken stralen steeds meer positiviteit en levenskracht uit. "Als ik voor een wit doek sta, ben ik altijd op zoek naar die energieke lading. Ik graaf dan in mijn ziel. Wat vind ik mooi, waar word ik blij van, hoe ver kan ik gaan? Er gaat zoveel door me heen, ik moet dan focussen op datgene wat ik perspectief wil geven."

Wat niet goed is, moet weg

Terwijl haar Jack Russel op de achtergrond luidruchtig blaft - "Er vliegen hier van die prachtige blauw-groene libelles, daar hapt hij naar" - geeft ze toe dat ze er slecht tegen kan als een werk af is en niet helemaal naar haar zin is. "Het is net als de boeken die ik lees. Als ik er

aan begin dan maak ik het ook af. Maar als een werk niet helemaal naar mijn zin is, komt er een moment dat ik er mee ga knoeien. Dan komt het niet meer goed. Ik zet er dan ook echt een schaar in. Het moet verdwijnen, vernietigd worden. Weg, weg!"

Ondanks dat ze zich omringd met felle tinten zowel in haar atelier als in haar huis wordt ze die kleurenexplosie om haar heen nooit moe, zegt ze. De juiste verhoudingen en een uitgebalanceerd geheel, dat is het geheim. "Ik zou mijn eigen huis nooit helemaal wit inrichten. Mijn hersenen worden er niet door geprikkeld en ik krijg er geen warm of koud gevoel bij. Bij mij thuis is alles kleurig. Ik ben er mee opgegroeid, mijn leven is in balans met deze kleuren om me heen. Ik kan er echt van genieten. En ook in mijn andere bezigheden ben ik ermee bezig. Boeken koop ik bijvoorbeeld vaak omdat ik de kaft zo mooi vind. Dat is leuk, als ik er dan in ga lezen kom ik erachter dat het en heel ander genre is dan ik normaal gepakt zou hebben. Mijn boeken staan gerangschikt op kleur in de boekenkast. Een tafel dekken is ook zo iets. Het liefst zet ik zoveel mogelijk verschillend servies bij elkaar op de tafel. En na het eten zet je al het servies in de vaatwasser. Alle afwas door elkaar, dat is toch net een schilderij."